

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Commissione tributaria provinciale di Roma (Włochy) w dniu 9 lutego 2009 r. – Emiliano Zanotti przeciwko Agenzia delle Entrate

(Sprawa C-56/09)

(2009/C 90/22)

Język postępowania: włoski

Sąd krajowy

Commissione tributaria provinciale di Roma

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Emiliano Zanotti

Strona pozwana: Agenzia delle Entrate

Pytania prejudycjalne

Czy ogólne zasady traktatu i wspólne prawo europejskie dotyczące skuteczności i zakresu ochrony prawnej oraz równości traktowania i swobody przepływu, stoją na przeszkodzie stosowaniu art. 15 lit. e) dekretu Prezydenta Republiki nr 917 z dnia 22 grudnia 1986 r. w sprawie tekstu jednolitego o podatkach dochodowych oraz pkt 1.5.1 okólnika nr 96 ministerstwa finansów z dnia 12 maja 2000 r., oraz czy wynikające z nich ograniczenie w zakresie uznawania opłat wskazanych w tych przepisach jest sprzeczne z przepisami wspólnotowymi.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale Amministrativo Regionale della Campania (Włochy) w dniu 11 lutego 2009 r. – Lucio Rubano przeciwko Regione Campania, Comune di Cusano Mutri

(Sprawa C-60/09)

(2009/C 90/23)

Język postępowania: włoski

Sąd krajowy

Tribunale Amministrativo Regionale della Campania

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Lucio Rubano

Strona pozwana: Regione Campania, Comune di Cusano Mutri

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy istnienie tylko jednej apteki w gminach, w których populacja nie przekracza 4 000 mieszkańców jest zgodne z art. 152 i 153 traktatu [WE]?
- 2) Czy uzależnienie utworzenia drugiej apteki w gminach, w których populacja przekracza 4 000 mieszkańców, od spełnienia warunków takich jak przekroczenie liczby mieszkańców o co najmniej 50 %, zachowanie odległości co najmniej 3 000 metrów od istniejących aptek i występowanie szczególnych potrzeb w zakresie opieki farmaceutycznej w związku z warunkami topograficznymi i strukturą sieci dróg, podlegających ocenie organów służby zdrowia (lokalnych jednostek ds. służby zdrowia) lub lokalnych izb zawodowych bądź też organów administracji właściwych w zakresie organizacji i kontroli usług opieki farmaceutycznej, jest zgodne z art. 152 i art. 153 traktatu [WE]?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez High Court of Justice (England & Wales), Queen's Bench Division (Administrative Court) (Zjednoczone Królestwo) w dniu 13 lutego 2009 r. – Association of the British Pharmaceutical Industry przeciwko Medicines and Healthcare Products Regulatory Agency

(Sprawa C-62/09)

(2009/C 90/24)

Język postępowania: angielski

Sąd krajowy

High Court of Justice (England & Wales), Queen's Bench Division (Administrative Court)

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Association of the British Pharmaceutical Industry

Strona pozwana: Medicines and Healthcare Products Regulatory Agency

Pytania prejudycjalne

Czy art. 94 ust. 1 dyrektywy 2001/83/WE⁽¹⁾ stoi na przeszkodzie, żeby w celu ograniczenia swoich wydatków na produkty lecznicze instytucja publiczna należąca do krajowego systemu opieki zdrowotnej wprowadziła system, który oferuje zachęty finansowe gabinetom lekarskim (które z kolei mogą dostarczać korzyści finansowe przepisującym produkty lecznicze lekarzom), żeby przepisywali oni objęty systemem motywacyjnym konkretny produkt leczniczy, który stanowi:

- a) inny niż wcześniej przepisany pacjentowi przez lekarza produkt leczniczy; lub

- b) inny produkt leczniczy niż ten, który w innym razie mógłby zostać przepisany pacjentowi gdyby nie istniejący system motywacyjny,

w sytuacji gdy ten inny produkt leczniczy należy do tej samej kategorii terapeutycznej produktów leczniczych stosowanych w leczeniu danego przypadku pacjenta.

(¹) Dyrektywa 2001/83/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 6 listopada 2001 r. w sprawie wspólnotowego kodeksu odnoszącego się do produktów leczniczych stosowanych u ludzi (Dz.U. L 311, s.67).

Skarga wniesiona w dniu 13 lutego 2009 r. – Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Francuskiej

(Sprawa C-64/09)

(2009/C 90/25)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich. (Przedstawiciele: P. Oliver i J.-B. Laignelot, pełnomocnicy.)

Strona pozwana: Republika Francuska.

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że nie przyjmując wszystkich przepisów ustawowych i wykonawczych koniecznych do właściwej i pełnej transpozycji art. 2 pkt 13, art. 4 ust. 2 lit. a), art. 5 ust. 3 i 4, art. 6 ust. 3, art. 7 ust. 1 i art. 8 ust. 3 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2000/53/WE z dnia 18 września 2000 r. w sprawie pojazdów wycofanych z eksploatacji (¹) Republika Francuska uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciąży na mocy tej dyrektywy;
- obciążenie Republiki Francuskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W uzasadnieniu skargi Komisja podnosi siedem zarzutów dotyczących nieprawidłowej transpozycji do prawa francuskiego niektórych przepisów dyrektywy 2000/53/WE.

Skarżąca twierdzi po pierwsze, że transpozycji definicji z art. 2 pkt 13 odnoszącej się do „informacji o demontażu” pojazdów wycofanych z eksploatacji nie zapewniono w sposób wystarczająco jasny i dokładny, jako że przepis krajowy ma zakres wyraźnie bardziej ograniczony aniżeli ten z dyrektywy i pomija

przede wszystkim wszelki związek z zamierzonym przez prawodawcę wspólnotowego celem przetwarzania poprawnego i nieszkodliwego dla środowiska.

Według skarżącej spóźniona transpozycja art. 4 ust. 2 lit. a) spowodowała obecność na rynku w okresie osiemnastu miesięcy pojazdów, materiałów i części zawierających – poza zwolnionymi przypadkami – ołów, rtęć, kadm i chrom sześciowartościowy, ponieważ stosowne przepisy krajowe były stosowane jedynie do pojazdów, którym udzielono homologacji typu poczynając od 31 grudnia 2004 r., podczas gdy art. 4 ust. 2 lit. a) przywoływał ze swej strony dzień 1 lipca 2003 r.

Skarżąca twierdzi jednakowoż, że ustanowiona w art. 5 ust. 3 procedura wystawiania świadectwa złomowania pojazdu wycofanego z eksploatacji nie została prawidłowo odtworzona w prawie francuskim, co może wywoływać niejasności, w szczególności dla właścicieli pojazdów pochodzących z innych państw członkowskich. Komisja krytykuje w tym względzie zwłaszcza okoliczność, że świadectwo złomowania nie jest wystawiane w chwili przekazania pojazdu, lecz dopiero po jego fizycznym złomowaniu oraz że wspomnianego świadectwa nie wystawia się posiadaczowi pojazdu wycofanego z eksploatacji, ale prefektowi departamentu, w którym pojazd został zarejestrowany.

Komisja kwestionuje po czwarte sposób transpozycji art. 5 ust. 4, który jest sprzeczny z jego skutecznością (*effet utile*), gdyż pozwala on pewnym uprawnionym zakładom – certyfikowanym zakładom złomowania – na odmowę przyjęcia pojazdów wycofanych z eksploatacji nie przewidując mechanizmu kompensacji na rzecz tych zakładów złomowania.

Podobnie transpozycja art. 6 ust. 3 narusza pojęcie „rozbiórki” dotyczące pierwszego etapu operacji przetwarzania pojazdów wycofanych z eksploatacji, a mianowicie usuwania części łatwych do zdemontowania przed operacją oczyszczenia z substancji szkodliwych.

Skarżąca krytykuje również sposób transpozycji art. 7 ust. 1 w zakresie, w jakim władze francuskie zachęcają do recyklingu części „każdorazowo, gdy warunki techniczne i gospodarcze na to pozwalają”, podczas gdy dyrektywa ze swej strony przewiduje mocniej wiążący obowiązek recyklingu, „jeżeli nie stanowi to zagrożenia dla środowiska”.

Podkreśla ona wreszcie okoliczność, że art. 8 ust. 3 zobowiązuje państwa członkowskie do podjęcia jasno określonych środków, aby zapewnić, że producenci pojazdów lub producenci części dostarczać będą dla każdego nowego typu pojazdu wprowadzanego do obrotu informacje o demontażu w formie podręcznika lub za pośrednictwem mediów elektronicznych.

(¹) Dz.U. L 269, s. 34.